

עפ"ת 37616/08/19 - ראובן הירש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 37616-08-19 הירש נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	ראובן הירש
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כרמית פאר-גינת) שניתן בתיק תעבורה 8996-11-17 מיום 14.7.2019.
2. לבית משפט קמא הוגש כתב אישום בו יוחסה למערער עבירה של עצירת רכב בתחום של תחנת אוטובוס המסומן על פני הכביש, בניגוד לתקנה 72(א)(12) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**").
3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 7.2.2017, בשעה 18:45, בצומת שדרות בן צבי וזלמן שזר בקרית ים, עצר המערער אוטובוס זעיר ציבורי מסוג פורד בתחום של תחנת אוטובוס, המסומן על פני הכביש, בניגוד לתקנה 72(א)(12) לתקנות.
4. המערער התייצב בבית משפט קמא, ביום 21.12.2017, וכפר במיוחס לו בכתב האישום. המערער במסגרת כפירתו, טען: "**הורדתי נוסעים עשרים לפני חוץ מיקרובס מותר לי להוריד נוסעים בתחנת אוטובוסים. וזה לא היה המקרה. במפרץ של תחנת אוטובוס הורדתי נוסע או שניים כתוצאה מנטייה של האוטו... עם השוטר הייתה שוטרת נוספת.**"
5. לפיכך, נקבע הדיון לשמיעת הוכחות. בדיון ההוכחות העידו השוטר שערך את המסמך על בסיסו נוסח כתב האישום (מוצג-ת/1) ומטעם המערער העיד המערער בעצמו. בנוסף הגיעו הצדדים להסכמה לפיה יוגש בהסכמת המערער מזכר של העדה רס"ל ענבל אטיאס, אשר הוגש וסמן ת/2.
6. בהכרעת דין מפורטת ומנומקת החליט בית משפט קמא להרשיע את המערער. בית משפט קמא התייחס לכלל הראיות שעמדו לנגד עיניו ולגרסאות השוטר והמערער. בית משפט קמא ניתח את גרסת ההגנה וציין בהכרעת דינו כי

המערער במסגרת חקירתו הראשית סיפר כי הוא נוהג מעל 50 שנה וכי משנת 2011 החל לעבוד בהסעות והדגיש כי יש מקום להוריד את הנוסעים לפני התחנה עצמה אך משהגיע לקריות, באותו יום, הוא הרגיש כי חסר לו אוויר באחד הגלגלים, לשם כך ירד מהרכב בתחנת האוטובוס, ביקש מהעובדת בדוכן הפיס שתיתן לו כוס מים כדי לשפוך על הגלגל והרגיש שיש משהו חשוד באוויר של הגלגל. לפתע השוטר החל לרשום דו"ח, והוא הסביר לשוטר שמותר לו לעצור שם ואין כל היגיון בטענה שהוא ניגש לדוכן הפיס כדי לשלוח לוטו.

7. בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו כי אין חולק כי הנאשם עצר את רכבו, כשהוא מונע, בתחום תחנת האוטובוס, במקום המתואר בכתב האישום וכי המחלוקת בין הצדדים הינה אם בנסיבות העניין בוצעה העבירה. בית משפט קמא קיבל את עדות עד התביעה בגדרה הבחין ברכב מסחרי לבן שעוצר בתחנת האוטובוס כשהמנוע שלו עובד, במסגרת ביצוע האכיפה, ניגש אליו המערער (הנהג) וטען שהרכב מורשה להסיע נוסעים מתחנות אוטובוס, אולם, לטענתו, כך העיד עד התביעה, הוא עצר שם לצורך הגעה לדוכן הפיס ולא להעלאת או הורדת נוסעים. בית משפט קמא קבע כי עדות השוטר הייתה עקבית ומהימנה ועולה ממנה כי אכן המערער ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. עוד קבע בית משפט קמא, כי גרסת השוטר מקבלת חיזוק מת/2 שהוגש בהסכמה, כעולה מהמזכר שרשמה אותה שוטרת(ת/2) שהרכב חנה בתוך תחנת אוטובוס, הרכב היה מונע והנהג לא היה בתוכו ובשלב שבו החל השוטר לרשום את דו"ח התנועה, ניגש אליו המערער, אשר הגיע מדוכן הפיס הסמוך.

8. בית משפט קמא לאחר ששמע את המערער, קבע שטענתו המרכזית של המערער שבהתאם לסוג הרכב שבו נהג, מותר היה לו לעצור במקום; בנוסף היה לו חסר אוויר באחד הצמיגים ולכן ירד מהרכב כדי להביא מים מדוכן הפיס הסמוך וכי השוטר לא פעל בהתאם להנחיות ולא עשה סיבוב סביב רכבו ומיהר לרשום את הדו"ח.

9. בית משפט קמא את דחה את טענות המערער וקבע כי בעת שהמערער עצר את רכבו בתחום תחנת האוטובוס והשאירו עומד בתחום התחנה, כך אף לגרסתו, הוא ביצע את העבירה כקבוע בסעיף 72(א)(12) לתקנות ואין נפקא מינה אם הרכב היה מונע אם לאו ואין זה משנה אם מדובר ברכב רגיל או באוטובוס זעיר כעולה מעובדות כתב האישום ומוצג נ/1. בשל כך, דחה בית משפט קמא את טענתו של המערער, שמותר שרכב מסוג אוטובוס זעיר, יחנה בתחום של תחנת אוטובוס, ללא כל קשר למטרות לשמן מותר להחנות על פי הוראת סעיף 72(א)(12) לתקנות.

10. באשר לסיבה שבעטיה החנה המערער את הרכב וירד ממנו, ציין בית משפט קמא כי קיימת סתירה בין העדות שמסר המערער בביהמ"ש לבין הודעתו המפורטת בכפירה מיום 21.12.2017, מאחר ובהודעת הכפירה הוא ציין כי המטרה הייתה לצורך הורדת נוסע במפרץ של תחנת האוטובוס, ואילו בחקירתו הראשית בעדותו בפני ביהמ"ש קמא הוא ציין לראשונה כי היה חסר לו אוויר באחד הגלגלים ולכן ירד על מנת להביא מים מדוכן הפיס הסמוך. בית משפט קמא קבע כי עדות המערער אינה עקבית, סותרת את הממצאים במקום, ומשכך גרסת השוטרים עדיפה בעיני בימ"ש קמא. בית משפט קמא אף דחה את הטענה הנוספת לפיה רשם הדו"ח לא ראה אותו במקום, ונמנע מלעשות סיבוב סביב הרכב, ובית משפט קבע כי השוטר הבחין ברכב הנאשם עומד בתחום תחנת האוטובוס כשהוא מונע, המתין לבואו של המערער מדוכן הפיס הסמוך, דבר שמעיד על כך שלאחר בירור סיבת החנייה, רשם השוטר את הדו"ח המעיד ומלמד על ביצוע העבירה.

11. סוף דבר, בית משפט קמא העדיף את גרסת השוטר על גרסת המערער, והרשיע את המערער בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

12. במסגרת גזר הדין השית בית משפט קמא על המערער קנס בסך של 600 ₪.

13. המערער לא רווה נחת מפסק דינו של בימ"ש קמא והגיש את הערעור שבפניי. במסגרת הודעת הערעור הארוכה והמפורטת טען המערער כי השוטר שהעיד שיקר בבית המשפט, וניסה לשכנעני, במסגרת הודעת הערעור, כי אין מקום לתת אמון בעדות השוטר שסתר את עצמו והעלה טענות אודות התנהלות השוטר ואופן פעולתו.

14. הן במסגרת הודעת הערעור והן במסגרת הדיון שבפניי חזר והעלה המערער את הטענות כלפי מסקנת בימ"ש קמא לתת אמון בעדות השוטר וביקש מבית משפט זה להתערב בממצאים שנקבעו ע"י בית משפט קמא, לקבל את הערעור ולבטל את פסק הדין.

15. המדינה ביקשה לדחות את הערעור, שכן לטענתה לא הוכחה עילה המצדיקה התערבות בפסק דינו של בימ"ש קמא.

16. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי את טיעוניו של המערער, חזרתי ועיינתי בפרוטוקול החקירה של העדים, הקשבתי לצדדים קשב רב, ואני סבור כי דין הערעור להידחות.

17. הלכה עמנו לפיה בית משפט של ערעור לא יטה להתערב בממצאי עובדה וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט הדיוני. הטעם לכך נעוץ בעובדה שלערכאה הדיונית יתרון ממשי באשר היא שומעת את המעורבים השונים ומתרשמת מכולם באופן בלתי אמצעי.

די להזכיר לעניין זה את האמור בע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.13) -

"הלכה מושרשת היא כי לא בנקל יתערב בית משפט של ערעור בקביעות מהימנות וממצאים עובדתיים של בית משפט קמא. הנחת המוצא היא כי ערכאת הערעור, חסרה את הכלים להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו בפני הערכאה הדיונית, ומסקנותיה מתבססות, ככלל, אך על החומר הכתוב המונח לפניו (ראו, מבין רבים אחרים, ע"פ 6908/10 דוד נ' מדינת ישראל (2.1.2013); ע"פ 2661/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.11.2012); ע"פ 60/12 עמר נ' מדינת ישראל (7.11.2012))."

18. הגם שלכלל אי ההתערבות נקבעו מספר חריגים, לא מצאתי כי עניינו של המערער בא בקהלים. בית משפט קמא שמע את דברי השוטר שנתמך בת/2 ושמע את דברי המערער. בית משפט קמא מצא שגרסת השוטר מהימנה, נתמכת על ידי ת/2 ואף מקבלת חיזוק מגרסת המערער עצמו. גרסת המערער בעת האירוע כפי שגורס בת/1 ואף בשלב

ההוכחות, למעשה מודה המערער בהעמדת הרכב, כגרסת השוטר, בתחנת אוטובוס המוגדרת על ידי סימון על פני כביש, ומבלי להראות טעם, כלשון סעיף 72(א), המעיד ומלמד על היתר להחנות בתוך תחנת אוטובוס לשם מניעת תאונה או לשם מילוי הוראה מהוראות תקנות אלה. בית משפט קמא לא קיבל את גרסת המערער, לפיה ירד לעבר דוכן הפיס לשם קבלת כוס מים מאחר ולטענתו היה חסר אוויר בגלגל, משום שגרסה זו נוגדת את הגרסה הקודמת שלו בעת הכפירה (מיום 21.12.2017), ולא קיבלה ביטוי בדבריו במעמד ביצוע העבירה כעולה מת/1.

19. יש להוסיף לכך, שהמערער לא טרח לזמן את מפעיל דוכן הפיס למתן עדות כדי שתתמוך בגרסתו לפיה מטרת העצירה בתוך תחנת האוטובוס זה כדי לבדוק את לחץ האוויר בגלגלים. מדובר בעדות כבושה, שגם לאחר העלאתה היה ביכולתו של המערער להתאמץ מבחינה ראיתית כדי להוכיח טענה זו, אך משבחר לא לזמן את מפעיל דוכן הפיס, הרי צדק בית משפט קמא עת שקבע שלא ניתן להאמין לגרסה כבושה זו ואין מקום להתערב במסקנה זו.

בית משפט קמא בעת שקבע ממצאי מהימנות בעניין עדות השוטר לעומת עדות המערער, ביסס קביעתו על שדברי היגיון וטעם, שיש בהם כדי להצדיק העדפה זו, כמפורט לעיל, ובדין קבע את אשר קבע ואין עילה להתערב בקביעתו (ראו: בע"פ 4004/98(מחוזי ת"א), **ורשבסקי נ' מדינת ישראל**).

20. בית משפט קמא, בחן, בקפידה את העדויות שנשמעו ואת הראיות שהובאו לפניו ולא מצאתי בהכרעת הדין של בית משפט קמא, המפורטת והמנומקת, כל נימוק המצדיק התערבות בממצאים ובקביעות העובדתיות שנקבעו בבית משפט קמא ובשל כך - דין הערעור ביחס להרשעתו של המערער להידחות.

21. באשר לעונש - מדובר בעונש סביר ומאוזן ולא ראיתי כל טעם להתערב בקנס מינימאלי בסך 600 ₪.

22. סוף דבר - אני סבור כי לא נפל כל פגם בפסק דינו של בית משפט קמא, ודאי לא פגם המצדיקה התערבות בפסק הדין ועל כן הערעור נדחה.

23. להמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ב חשוון תש"פ, 20 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.